

Ismerd meg
a könyvkiadás titkait!

A siker tintája

Kalandos lépések az írói karrier útján

VARGA BEA

V A R G A B E A

A siker tintája

Kalandos lépések az írói karrier útján

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2017

Ajánlás:

Szeretettel ajánlom ezt a könyvet *Katona Ildikónak*, a Könyvmolyképző Kiadó vezetőjének, aki hitt a magyar elsőkönyvesekben, és azóta is lelkesen segíti az útjukat.

Ajánlom *Bódi Ildikónak*, az Avana Egyesület volt elnökének, aki szeretetével és önzetlen munkájával támogatta a hazai fantasztikus irodalmat; és *Kleinheincz Csillának*, akitől az első írástechnikai anyagot kaptam, és aki mert másként gondolkozni, mint a világ körülötte.

Hálás köszönetem minden zsánerben azoknak a szervezőknek, szerkesztőknek, íróknak, akik estéiket nem sajnálva rendezvényeket, pályázatokat szerveznek, és tanácsaikkal támogatják az új nemzedéket. Munkátok hatalmas érték.

Hogyan forgasd ezt a könyvet?

Nem születhet mindenki író gyerekének, hogy napfényes könyvvásárokon bújócskázzon, majd kamaszként az első zsengeit profi írókkal vitassa meg. Kétmilliós nagyvárosban sem lakik mindenki, ahol lépten-nyomon irodalmi rendezvényekbe botlik, és nyüzsgő amatőr szerkesztőkbe, akik lelkesen felkarolják.

A legtöbb író egyedül kel útra, a Tehetség kardjával és a Kitarítás pajzsával, hogy meghódítsa a világot, vagy legalábbis ez a terve, míg össze nem fut a sárkánnyal. Azzal a sárkánnyal, amit Elvárásnak hívnak, és úgy tűnik, aggasztóan jól őrzi a kincset, a nagy példányszámú országos terjesztést.

Szerencsére minden vérbeli fantasytörténetben akadnak titkos varázskönyvek, amelyekben a hős segítségre lelhet, hogy megszeresse a vágyva vágyott országos megjelenést, és ne faluszéli zugkiadásokban pazarolja el a tehetségét.

A Könyvmolyképző Kiadónál 2011 őszén hirdettük meg az első Aranymosás Irodalmi Válogatót, most pedig a hetedik tart. A kezdet kezdetén Katona Ildikó kiadóvezető úgy döntött, nincs első három

helyezett, hanem *minden* könyvet kiválaszthatnak a lektorok, ami eléri a megjelenési szintet.

A beküldött kéziratok száma eddig: 1354. A kiválasztott írók száma: 33.

Alacsony? Szerintem igen, így létrehoztunk egy szellemi műhelyt. Az Írástudó Íróiskolában szerkesztők tanítják az írást, és rengeteg gyakorlattal segítenek kibontani a tehetséget. A Kéziratszer-viz keretében pedig részletesen elmagyarázzuk az adott mű erősségeit és gyengeségeit, támpontot adva az írónak a szövege fejlesztéséhez.

Ilyen háttér mellett miért nem tankönyvet írtam? Úgy vélem, a szórakoztató irodalom lényege a *szórakoztatás*. Miért szunyókálunk száraz tankönyveken, amikor az írás életünk legnagyobb kalandja lehet?

Szerintem négy dolog tesz valakit jó íróvá: tehetség, kitartás, szakmai alapok és a játékosság.

A kezeden egy lapozgató könyvet tartasz. Minden fejezet végén eldöntheted, merre haladsz tovább.

Neked szól ez a könyv, ha...

- ☞ kezdő regényíró vagy, és ezernyi kérdésed akad a zsáner-irodalom kapcsán (fantasy, misztikus-romantika, sci-fi, krimi stb.);
- ☞ gyakorlott íróként megjelent már regényed, de valamiért még nem találtad meg az olvasóközönségedet;
- ☞ befutott író vagy, aki új zsánerrel kísérletezne;
- ☞ meseíró vagy, aki a populáris rétegben alkotna;
- ☞ kezdő szerkesztő vagy, akitől válaszokat várnak.

Kalandra fel!

Fedezd fel a könyvkiadás világát!

Találsz majd szakmai gondolatokat, lélektani kérdéseket és gyakorlati tanácsokat is. Minden író más szinten áll, lapozz oda, ami kíváncsivá tesz!

Időnként látsz majd üres helyet „gondolatok” felirattal. Ha szeretnéd, tedd a könyvet írói naplóvá, és jegyezd le a gondolataid! Évek múlva izgalmas lesz újra elővenni.

Ne feledd, az élet játék! Az írás meg különösen az.

Író leszel, ha történet zajlik a fejedben?

Nézz el a 10. oldalra!

Ha a szerkesztő átírást kér... *Lapozz az 56. oldalra!*

Író leszel, ha történet zajlik a fejedben?

Alkotni öröm.

Valójában nem is tudunk nem alkotni, a kreativitás annyira hozzátartozik az emberhez, mint a lélegzetvétel. Azoknál is megjelenik a mindennapi élet apróságáiban, akik nem készülnek művészeti pályára.

Naponta rácsodálkozom az egyik szomszéd kertjére, aki meglepő dolgokat tud művelni a növényekkel. Ugyanígy lenyűgöz az öregek otthonának vezetője, aki képes adományokat szerezni, vagy az ápoló, aki hatodik érzékkel tudja, mikor kell megmenteni az egyedül élő időseket. Ezek is kreatív tevékenységek. Egyik a fizikai világgal bánik jól, a másik kettő az emberekkel.

A valódi kreativitás mindig kihat a környezetre, egyszerűen azért, mert *nem tud nem kihatni*.

Amikor egy történet zajlik a fejedben, időnként arról van szó, hogy unatkozol, kreatív elméd nincs kihasználva, lekötve, így ha szerettél olvasni, akkor természetes módon lépsz tovább a történetek kitalálása felé. Ez lenyűgöző dolog, hiszen a szereplőkön keresztül empátiát tanulsz, megértesz más élethelyzeteket, sőt, döntési szituációkat modellezel, vagyis élni tanulsz.

Ám ez még nem jelenti azt, hogy író leszel.

Sokaknak ez csak egy burok, kilépnek belőle, és más módon hasznosítják az energiáikat. A történetészövés megmarad az életükben egy csendes zugnak, ahová néha visszahúzódnak. Csak egy életünk van, és minden perce kaland. Most komolyan, miért kéne le ragadni képzelt világokban?

Vannak azonban olyanok, akik képtelenek nem írni, nem álmodni. Olyanok, akiket szétfeszít a történet.

Amikor a kreativitásod elkezdi átformálni körülötted a világot, az álmok szavakká válnak. (Elsőként megőrjíti anyádat vagy épp a párodat, hiszen betüremkedik valami az ő valóságába is, amivel talán nem tud mit kezdeni.) Nagyon ősi késztetés, hogy a történetek elinduljanak a hallgatók felé. A szereplők akkor válnak élővé, ha megtestesülnek más emberek fejében, és az olvasók barátként kezelhetik őket.

Író az lesz – aki ír.

Ez az első lépés.

„Miért nem mondják meg a szerkesztők,
ha tehetségtelen vagyok?” *Lapozz a 12. oldalra!*

Hogyan fest az elegánsan beküldött regény?
Indulj útnak, keresd a 17. oldalt!

„Miért nem mondják meg a szerkesztők, ha tehetségtelen vagyok?”

Teljesen felesleges egy félkész regény elejét beküldeni a kiadóba, és tanácsot kérni, érdemes-e folytatni az írást. A szerkesztő csak arról nyilatkozhat, hogy az adott mű eléri-e a megjelenés szintjét, nem többről.

A tehetségtelenséget nagyon nehéz felismerni. (A kiugró tehetséget könnyebb.) Így nagyon káros bármilyen fiatalnak azt javasolni, hogy tegye le a tollat.

Miért? Mert huszonöt éves korig rengeteget változik a stílus. Egyre nő az elolvasott könyvek száma, és ezzel a szókincs és a nyelvi igényesség is óhatatlanul nő.

Másrészt maga a személy is egyre érettebbé válik. Kitágulnak az ismeretei a világról, sokféle emberi kapcsolatot megél. Az írás azon kevés szakmák egyike, ahol az öregedés előny, hiszen élettapasztalatot hoz.

A kiadóba már érkezett olyan regény, ahol az egyetememet osztályfőnökkel képzelte el a fiatal író, de olyan is, ahol egy repülőtér nem reálisan volt leírva. Az élettapasztalat hiánya sajnos a szereplők ábrázolásában és a logikai hibákban is megjelenik. (Természetesen

fiatalnak lenni nem kizáró ok, nekünk is volt már tizenhét éves írónk, aki nyert az Aranymosáson.)

A harmadik dolog, ami felnőtt írónál is megesik, hogy aki harmincéves korig élettelenül ír, abból egy haláleset, egy fájó szakítás vagy munkahelyi kudarc olyan dolgokat hozhat fel, amitől élővé válik a szövege, egyszerűen rálel a saját témájára. Az olvasó pedig megérzi ezt.

Attól, hogy a mostani kéziratod gyenge, még lehetsz tehetséges.

(Mi van, ha negyvenöt elmúltál, és ez foglalkoztat, ezen szorongsz? Ígérem, később, az írói blokkoknál visszatérünk rá.)

Íróként teljesen felesleges azon gondolkozni, mennyi tehetség van. Engedd el ezt a kérdést, ezt az idő fogja megmutatni, de csak akkor, ha leülsz írni. A meg nem írt zseniális kéziratok olyanok, mint az el nem mondott szerelmi vallomások: szép emlékek, de nem lesz belőlük szex.

Írj!

 Ellophatják a kéziratomat? *Lapozz a 28. oldalra!*

 „Külföldi vagy magyar nevem legyen?” *Turn to page 38.!*

Mit jelent, hogy nem jó a nyelvi szint?

A ltalános probléma minden egyes pályázaton, hogy az írások nyolcvan százaléka az első öt-tíz oldal alapján kiesik, mert alacsony a nyelvi szint. Ez egy nagyon nehéz kérdés, hiszen az író kihozta önmagából a legtöbbet, amit tudott, de az mégsem elég, és nem érti, mi a gond. Ez az arány nemcsak a húsz alatti korosztályt érinti, hanem minden korcsoportot.

Az első probléma a szókincs.

A passzív szókincs „begyűjtése” kisgyerekkortól indul, vagyis akinek népmeséket meséltek, esetleg odafigyelt alsós korában az irodalomkönyvekre, szeretett szavalni, netán akkor vált aktív olvasóvá, az egy „teltebb”, szinonimákban gazdagabb nyelvvel ismerkedett meg, mint aki rajzfilmekben nőtt fel. Erre épül rá felnőttként az, amit később olvas, vagyis a jelenlegi olvasmányélményekből származó szavak.

A passzív szókincset megértjük, de ennek csak egy kis töredéke aktív szókincs, azaz olyan, amit használ is az illető.

A magyar nyelvben kb. 60-100 ezer szó van. Egy átlagember háromezer-ötezer szót használ, és passzívan tízezret megért, egy

műveltebb értelmiségi állítólag ennek dupláját. Arany János, Jókai Mór és más nagyjaink húsz- és negyvenezer közötti aktív szókincs-csel rendelkeztek.

A szórakoztató irodalom a történetről szól, és nem a nyelvről, vagyis elboldogul az író ennél jóval kevesebbrel is. A gond, hogy egy határ alatt nem tudja kifejezni önmagát, és ilyenkor megjelennek a szövegben a túlzó jelzők („izzó tekintet”), a határozószóval megtámogatott gyenge igék („mondta jegesen”) és a szöveget gyengítő tagadások, halmozások, túlírtások. Az író túlzásokkal túpírozza fel a szöveget, mert nincs más eszköz a kezében, amivel hatni tud. Egyesek ezt érzik is, és cserébe a nyelvtani szerkezetre szőrszálhasogató módon odafigyelnek, amitől még mindezek mellett mesterkélt is lesz a szöveg.

Ha szűk a szókincs, a szerkesztők azt javasolják az illetőnek, hogy olvasson sokat, amit általában értetlenül hallgat az író, hiszen ő heti két regényt elolvas. Ha ezt felhozza, a következő válasz, hogy olvasson „igényesebb nyelvi szintű műveket”. Itt már végképp elcsúszik a beszélgetés, mert a „lenézték a kedvenc zsáneremet” életérzés tör elő. Az író egyrészt nem érti, miért kéne neki mást olvasnia, ha ő csak misztikus-romantikát szeretne írni, másrészt meg, ha nyit, sokszor másik zsáner felé kanyarodik el, ami ugyan jó látókörtágítás, de erősen kérdéses, hogy mennyire segít a nyelvi szinten.

Persze, vannak trükkök, melyek ideig-óráig működnek:

- ☞ felesleges létigék kihúzása,
- ☞ tagadásokat állításra átírni,
- ☞ igéket erősebbre cserélni,
- ☞ szinonimák keresése,
- ☞ az előolvasót megkérni, jelölje be a túlzó szavakat, giccses mondatokat. (Az előolvasók, vagy más néven béták olyan lelkes olvasók vagy amatőr írók, akiknek odaadod megnézésre az írást, mielőtt egy kiadóba beküldöd.)

Egy közepes szintig el lehet jutni így is, csak hogy ez tüneti kezelés; utána kényszerű következik, amint valaki bekerül egy kiadóhoz. Sokkal egyszerűbb, ha a problémát a gyökerénél ragadjuk meg.

Mint az életben annyiszor, most is a gyerekkori hiányt kellene pótolni. A szókincs növelése, a meglévő aktivizálása legjobban versekkel érhető el. A csengő-bongó gyerekversektől kezdve a romantikusokon és a szimbolistákon át a hazai nagy költőkig... Hatalmas a választék. Élünk vele! Ne ígéket cserélgessünk, hanem tanuljuk meg őket elsőre is használni, ösztönből felszínre hozni.

1. feladat:

*Írd le, hogy a menni igéhez
hány szinonimát tudsz!*

•

2. feladat:

*Nézz ki az ablakon, és írd egy négy soros,
időmértékes verset arról, amit odakint látsz!*

Gondolatok

A képzavar. Lapozz a 81. oldalra!

Mi az a nyelvi klisé? Vess izzó pillantást a 84. oldalra!

Hogyan fest az elegánsan beküldött regény?

Kész a nagy mű, és kiadót keresünk. Az első benyomás mindig fontos.

Manapság e-mailben jelentkeznek a szerzők; ilyenkor elküldenek egy bemutatkozást, ajánlót, szinopszist és a kézirat egy részét (vagy a teljeset, ez a kiadó igényétől függ).

A bemutatkozás mindig legyen rövid és célratörő. Tartalmazza az elérhetőségeket, a mű címét, témáját (nem műfajnak hívják, hanem témának vagy zsánernek), célközönségét, terjedelmét, a szerző publikációs listáját. A szerző magáról elég, ha pár sort ír.

Mi számít károsnak? Ha az egyetemista író másfél oldalban fejti ki az életét, akkor a szerkesztőnél sajnos elindul a vízszintes helyett a függőleges gyorsolvasás. Az is kellemetlen, amikor a szerkesztő az e-mail szövegében elolvassa az öntömjénezést, majd utána meglátja a közepesnél rosszabb művet. Furcsán hat a fontoskodás is. „A mű 652 315 karakter szóközökkel, szóközök nélkül 416 212, vagyis 17 fejezet, 175 oldal.” A kiadó figyelmét felhívni a szerzői jogra, és hogy ne lopja el a kéziratot, biztos, hogy nem kelt pozitív hatást. Ennek másik formája, amikor a kézirat minden oldalán ott van a copyright.

Néha a szerzők *ismert írók ajánlását* is csatolják a kézirat mellé. Ez kétélű dolog; mindenképpen figyelemfelkeltő, de nem biztos, hogy a megfelelő hatást érzük el vele. Bánjunk egy kicsit óvatosan ezzel. Ha a szerkesztő rossz írónak tarja az adott ismert író, vagy személyes ellentétük van, akkor eleve kétségek ébrednek benne a mű iránt. Vannak olyan írók is, akik egy sörért vagy az alkalmatlankodó kezdők leszerelésére bárkinek hajlandók ajánlót adni. Ezt a szerkesztő sajnos jobban tudja, mint egy elsőkönyves.

Szerkesztőtől óvatosan vigyünk ajánlást, mert fölmerül, ha olyan jó a könyv, akkor miért nem a másik kiadó adja ki. (Ha nem vág ott a kiadói profilba, akkor hiteles az ajánló, különben furcsa.) Ha ismert írótól hozunk, akkor is felmerül, hogy miért nem a saját kiadójának ajánlotta be, miért más kiadóhoz küldte a szerzőt, ha olyan nagy zseni.

Ha mindenképp ajánlót szeretnénk csatolni, akkor legjobb, ha az adott kiadó egyik szerzőjéhez fordulunk, de fontos, hogy a kapcsolat ne felszínes legyen, mert amikor rákérdez a szerkesztő, akkor kínos, ha az illető azt sem tudja, kiről van szó. (Ha megjelenik a könyv, és a borítón ismert írók vagy szerkesztők ajánlása szerepel, az természetesen jó. Ezek a gondolatok a bekopogtatáskor megvilantott ajánlókra vonatkoznak.)

A bemutatkozásban a *sajtókapcsolatot* is fel lehet tüntetni. Ettől még nem lesz jobb a kézirat, de ha az adott kiadóvezetőben csak anyagi kétség merül fel, és nem tartalmi vagy stilisztikai, akkor átbillentheti a pozitív döntés felé. Az országos weboldalak, napilapok és tévé feltüntetése felkelti az érdeklődést. Ha van ismert író, újságíró, aki az olvasónak szóló ajánlót írna a hátoldalra, itt megemlíthetjük a nevét, de maga az ajánló általában még nem kell. Amit ne tegyünk: apró, helyi oldalakat, blogokat hatásvadász módon nagyinak beállítani.

Maga a *kézirat* milyen legyen?

A hosszúság függ a korcsoporttól is. Most csak a felnőtteknek írt regényeket nézve az általános terjedelem 10-14 ív. (Egy szerzői ív

40.000 karakter szóközökkel.) A kisregény és regény határa nincs pontosan definiálva, ez függ a mű hosszától és a szerkezettől is. Nyolc ívtől már regényről beszélhetünk, bár ez nagyon vékonyka regény. (8–10 ív között kiadótól és zsánertől függ, hogy regényként kiadják-e.) Ha a fentebbi sávot nézzük, akkor 16 ív felett már csak a több nézőpontkarakterrel dolgozó regények vannak. (Húsz ív felett pedig szinte biztosan túlírt és csapongó a mű. Nagyon-nagyon kevés írás indokol ekkora terjedelmet, pl. a lassan hömpölygő, sokszereplős fantasy művek.)

Amikor a szerkesztő megnyit egy kéziratot, már a kinézet alapján lesz egy első benyomása. Aggodalomra nincs ok, ez nem olyan mély, hogy ne lehessen egy jó művel ellensúlyozni. Viszont ha a regény nehezen indul be, akkor a szerkesztőnek döntenie kell, hogy tovább olvas, vagy nem éri meg az időt. A folytatásra több esély van, ha a kézirat nem tűnik látványosan amatőrnek.

Mi a gyakorlatlanság ezer apró jele?

Ne tegyünk képet regényhez!

Borítót összetákolni netes képek alapján inkább kínos, mint hasznos. A történetet nem kell képekkel díszíteni. Ha illusztrátorok vagyunk, akkor a bemutatkozásban közöljük ezt, és külön fájlba maximum három képet mellékeljünk, többet még felesleges.

Ha mesekönyvet küldünk, benne lehetnek a képek. A mi kiadónknál külön bekérjük csak a szöveget is, mert a legtöbb esetben a kiadó profiljába nem illik bele az adott illusztráció. Érdemes beküldés előtt eldönteni, hogy mindenképp az adott illusztrációnak kell maradnia, vagy a kiadó is felkérhet illusztrátort, és beleírni az e-mailbe.

Ne tegyünk bele különleges formázásokat!

A círádás kezdőbetűk, az egyedi betűtípusok, a színes szövegek idegesítik a szerkesztőt. Maradjunk a Times New Roman 12-es betűnél.

Ha elfogadják a kéziratot, akkor legtöbbször a könyvcsaládba illő betűtípust kap a szöveg. Nagyon ritka, hogy a szerző egyezkedhet a formáról.

Pontos adatok legyenek.

Mindig szerepeljen a mű elején az írás címe, a szerző neve és e-mail címe. Érdemes a file nevében is az író és a mű címét megadni, nem pedig „regényem.doc” nevet.

Ne készítsünk lábjegyzetet!

Ez nem tudományos mű. Ami fontos, az legyen benne a szövegtörzsben. Kifejezetten vicces, ha a szerző a novelláira utal a lábjegyzetben. (Pl. „XY szereplő felbukkan a szerző Z című novellájában is, mely a Q blogon/antológiában olvasható.) Kivétel ez alól, ha történelmi regényt írtunk, pl. egy más kultúrában, és a lábjegyzetek mindenképp kellenek a szöveg érthetőségéhez vagy az ismeretterjesztéshez.

Ne legyen emotikon (☺) a szövegben.

Még akkor sem, ha netes beszélgetést írunk le, mert nagyon furcsán hat papíron, és sok olvasót idegesít.

Figyeljünk pár apróságra!

- ☞ Ne használjunk tabulátort, hogy a bekezdések és a párbeszédek beljebb kezdődjenek.
- ☞ Ne használjunk tucatnyi szóközt sem, hanem helyette behúzással oldjuk meg azt, hogy beljebb kezdődjön a szöveg.
- ☞ A cselekmény szaggatottságát ne három ponttal érzékeltesük... mert zavaró... főleg a narrációban... de a párbeszédben sem szerencsés gyakran alkalmazni... főleg... rosszul... használva... idegesítő.

- ☞ Ne kezdjük a művet az anyukánknak, szerelmünknek, gyerekeinknek szóló ajánlóval, főleg, ha elsőkönyvesek vagyunk. A szerkesztőt nem érdekli az anyukánk. (Később, szerkesztés után természetesen belekerülhet.)
- ☞ Ne kezdjük a művet előszóval, melyben elmondjuk, miért írtuk a regényt. Ezt tartogassuk az ötödik kiadásra.
- ☞ Ne kezdjük a regényt verssel és prológuossal *egyszerre*. Legfőlőbb az egyikkel, de azzal is csak akkor, ha nagyon indokolt. Mostanság divat az előhang, prológuus, de ha ez életérzésekről szól, és lebeg a semmiben, akkor az első rossz pontunkat már beszereztük a szerkesztőnél. Sok szerkesztő amúgy áttekeri, mert tudja, úgylis ki fogja dobálni. (A misztikus-romantika az egyetlen terület, ahol az olvasók kifejezetten szeretik a prológuust.)
- ☞ Ne írjuk oda a végére, hogy vége. Ha a szerkesztő nem jön rá, már régen rossz.
- ☞ Ne üzenjünk a szerkesztőnek a kézirat végén.
- ☞ Ne írjuk oda, hogy „a történet folytatása a regény következő részében olvasható”. Ha a regényünk az első kötete egy ciklusnak, azt illik a bemutatkozásban megemlíteni.

A helyesírást sajnos ismerni kell. Ha kétségeink vannak, ellenőrizzük az adott szavakat! (Ha a vesszőket rosszul használjuk, az nem akkora gond, nagyon sok írónak problémája van ezen a téren.)

A központosítás viszont alapvető ismeret:

– *Párbeszédnél kell írásjelet tenni a gondolatjel előtt? – kérdezte tanácstalanul a szerző.*

– *Kijelentő mondat után nem kell – felelte a szerkesztő. – Kérdőnél és felszólítónál viszont mindig szükséges.*

– *Kijelentő mondat után is kell, ha önálló mondat jön. – A korrektor felsóhajtott, és levette a szeméről a borogatást. – Látszik, hogy én gürizek.*

– Mi az, *hogy* gürizel? Nem szeretem a szlenget – morogta a szerkesztő –, de párbeszédben elnézem.

(Figyeljük meg a fenti dialógusban a központosítást, és ez alapján javítsuk ki a művet, mielőtt beküldjük.)

Írás és pszichológia – Egy pályázat meglepetései.

Kérem, feküdjön a díványra, jön a 180. oldal...

Mit jelent, hogy nem jó a nyelvi szint?

Lapozz a 14. oldalra!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Hogyan beszélj ütősen a könyvedről?

A mikor bárhol beszélsz, írsz a művedről, nagyon fontos, hogy pontosan megfogalmazd, mi is a könyv tulajdonképpen.

Legyen egy ütős mondatod vagy szókapcsolatod!

Ez minden írónak nehéz, hiszen ha tudna röviden írni, akkor haikukat írna, nem regényeket. Ennek ellenére muszáj megfogalmazni, és minél előbb. Uthalhat a tartalomra, de lehet egy hangulatkeltő mondat is. (Az *Apa, randizhatok egy lovaggal?* könyvem a Vörös pöttyös sorozatban jelent meg, és azt találtam ki: farmeres-lovagos romantika. Akadt benne lovag meg farmeres lány is, tehát a lényeg benne volt.)

Legyen öt mondatod a regényedről!

Találd ki azt az öt mondatot, amivel utalsz a tartalomra, és felkelted a kíváncsiságot! Számos helyzetben hirtelen kell majd reagálnod, és bele fogsz sülni, ha nincs meg a fejedben ez a pár mondat előre. A legtöbb író ugyanis csak kínkeservvel tudja elmondani, hogy miről szól a könyve.